

ALBINA

REVISTA SAPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Anul 63 • Seria II • Nr. 708 • Miercuri 19 iulie 1961 • 8 pagini — 15 bani

Treierişul e în toi. Stringerea la timp și fără pierderi a recoltei a mobilizat la arde întreaga forță de lucru a satului. Aici și-a mutat în aceste zile scena și căminul cultural din Lehliu, regiunea București. Brigada artistică de agitație a căminului cultural prezintă, în pauze, programe scurte și atrăgătoare, inspirate din munca de treieriş. Iată-o evoluând în fața colectivităților din Lehliu.

Sala de spectacole a căminului cultural din Lehliu este destul de încăpătoare: 480 de locuri, numerotate ca la teatrele și cinematografele de la oraș. Nu o dată, însă, sala aceasta s-a dovedit a fi totuși neîncăpătoare pentru sutele de colectivități care au îndrăgit manifestările organizate de căminul lor cultural. Așa s-a întâmplat și într-una din duminicile de început de iulie, când la cămin s-a dat citire Raportului prezentat de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la recenta plenară a C.C. al P.M.R. asupra mersului îndeplinirii Directivelor Congresului al III-lea al partidului privind construirea socialismului la sate și dezvoltarea agriculturii.

Când am mers pe lanurile aurite ale gospodăriei „Drumul lui Lenin” am cunoscut mulți colectivități. Pe unii dintre ei i-am reîntâlnit în marea sală, ascultând cu luare-aminte textul Raportului. Anghel Neacșu e șeful brigăzii a treia de câmp. L-am zărit în rândurile din față. Pe ge-nunchi, ținea deschis un carnetel. Din când în când își nota câte ceva și iarăși ridica privirea și asculta. Citise Raportul de cum apăruse în presă. Pe câteva file a așternut atunci sumedenie de însemnări, de planuri de viitor. Acum, planurile acestea se conturau și mai bine, se întregeau. Brigadierul Anghel Neacșu desprindea din Raport noi învățăminte pentru munca brigăzii sale.

Când Constantin Vlășceanu, secretarul comitetului comunal de par-

tid, a terminat de citit Raportul, Anghel Neacșu s-a înscris primul la cuvânt.

— La seceriș mai avem puțin — a început el să-și depene gândurile. Rămîne acum să grăbim treierişul. În Raport se arată că terenurile recoltate să fie imediat eliberate de paie pentru a se putea trece la arăturile de vară. Lucrul acesta se poate face numai printr-o bună organizare a treierişului. Batozele trebuie să meargă fără întrerupere, din zori și pînă-n noapte. De aceea ne-am gândit să alimentăm batozele pe ambele părți și brigada noastră să asigure munca pe schimburi.

Lui Constantin Mitran, brigadier

raion. Am avea multe de învățat și-apoi trebuie să ajungem și noi la nivelul lor.

La trei kilometri de Lehliu e satul Săpunari. Gospodăria colectivă „Pămînt destelenit” este renumită prin puternicul sector zootehnic pe care îl are. Alex. M. Stoian a reprodus aproape cuvînt cu cuvînt discuția pe care a avut-o de curînd cu cîțiva colectivități din Săpunari. A amintit și cîteva cifre privitoare la alcătuirea sectorului zootehnic al gospodăriei colective din Săpunari: 250 de vaci, 1500 de oi, 7000 de pui, 3000 de rațe, 1500 de găște...

— Și noi am izbutit să dezvoltăm anul acesta sectorul zootehnic al

scrise în planul de măsuri și fără îndoială că ele vor fi împlinite în timp, așa cum s-au angajat colectivității din Lehliu.

★

În seara zilei de 15 iulie l-am văzut pe tovarășul Gheorghe Mogoș, președintele colectivei, în mijlocul colectivităților Constantin Mitran, Ion Ene, Minea Popa, Stan Tohăneanu, Victor Antonache și Gh. Petrescu. Se îndreptau cu toții spre sat. Discutau. Apropiindu-mă am aflat că o dată cu inserarea a fost secerat și ultimul hectar din cele 1000 cultivate cu grâu.

— Cu două zile mai devreme — îmi spuse cu mîndrie în glas șeful de echipă, Petre Mitran.

A doua zi, brigada artistică de agitație a căminului cultural a prezentat la arde un scurt program artistic închinat celor mai buni colectivități. Stația de radioficare a vestit și ea succesul colectivităților din Lehliu.

Acum se dă marea bătălie pentru terminarea treierişului. Grîul de pe aproape 600 de hectare a și fost treierat. Producția la hectar obținută pînă acum a depășit toate așteptările. Colectivității sînt mulțumite. În ce privește treierişul ei s-au angajat să isprăvească totul pînă în ziua de 24 iulie.

OVIDIU MARALOIU

PRINTRE COLECTIVISTI din LEHLIU

la înțila, îi stăruiau în minte cuvintele din Raport în legătură cu folosirea experienței gospodăriilor fruntașe, a celor mai bune metode care să asigure dezvoltarea producției agricole și animale. Când a luat cuvîntul a început direct cu propunerea pe care vroia s-o facă:

— Gospodăria noastră îi destul de tînără. A împlinit abia doi ani. Avem și noi de-acum o experiență, dar nu putem să ne măsurăm cu cele mai vechi, cu cele fruntașe. Ce-ar fi dacă le-am face o vizită tovarășilor din Radu-Vodă, sau celor din Pelinul? După cîte am auzit, sînt printre cele mai bune din

gospodăriei noastre — a spus colectivistul Alex. M. Stoian. — Dar mai avem multe de făcut. Un schimb de experiență cu colectivității din Săpunari ne-ar fi de mare folos.

S-au mai făcut multe propuneri, izvorite din dorința unanimă a colectivităților de a face și din gospodăria lor o gospodărie puternică, care să se numere printre cele fruntașe. În scurtă vreme, multe dintre ele vor prinde viață. Așa, de pildă, după terminarea treierişului, colectivității din Lehliu vor vizita gospodăriile colective din Radu-Vodă, Pelinul și Săpunari. Altele au fost în-

COLECTIVA NI-I BOGATĂ

Someșule, apă lute,
Printre dealuri 'nalte du-te
Și să spul cu grai de val,
Cit de fain îi prin Ardeal.
Someș, apă călătoare,
Face-te-ai povestitoare
Și în cale tu să spui
Despre satul meu, oricul.
Spune, Someș, tuturor
Și de plinul spicelor.
Le-am semănat cu mașina,
Să curgă pîrau fărina.
Spicele ca de mătase
Ne aduc belșug în case.
Colectiva ni-i bogată
Și ne-nfloară viața toată,
Că muncim alături
Și de partid îndrumați.
El ne-o spus cuvînt frumos
Și l-am avut de folos.
Cuvîntul lui unde vine,
Dă și holda roade pline.
Cuvîntul lui und' se lasă,
Vine și lumina-n casă,

Pita mai albă-i pe masă.
Someș, Someș, apă rece,
Ia-ne gîndul și-l petrece
Pe sub sălcii legănate
La oameni din alte sate
Și le spune pe sub seară,
C-am tăiat 'naltă seară.
Și le spune lîngă zori,
Cum secerăm la comori;
Soarele mai arcă-un pic,
Noi culegem spic cu spic;
Înșirate-s carele —
Pe toate hotarele —
Ziua cară, noaptea cară,
Numai auaș de vară
Someș, apă volburăoasă
Mult mi-i inima voloasă!
Și cum oare să nu fie
Cînd muncim toți în trătle?
Măi Someș, sub zare-albastră
Poartă bucuria noastră!

Auzit în comuna Ilva Mare,
reg. Cluj, de ION SOCOL.

HARAGOȘ ZOLTAN

„Cor de copii”

(De la Expoziția de fotografii artistice „Înflorește țara mea”)

Din experiența activiștilor culturali

Drumul SPRE PRIMUL LOC

Brigada noastră artistică de agitație a luat premiul I pe regiune. În timp scurt vestea a făcut ocolul satului. Unul altuia, băbșenii își spuneau:

— Ai auzit? Brigada noastră li a dăntii pe Bănat?

Acum sîntem din nou în frigurile emoției. La faza interregională de la Oradea știm că avem să ne măsurăm puterile cu formații foarte bune. Chiar dacă nu vom reuși să ne clasăm primii la această fază, noi sîntem totuși mulțumiți că am izbutit să îmbunătățim activitatea brigăzii noastre, s-o axăm tot mai mult pe problema întăririi economico-organizatorice a gospodăriei colective. Sub formă artistică sînt cuprinse în texte aspecte privind întrecerea socialistă pe ogoare, necesitatea folosirii porumbului siloz, creșterea nivelului de trai al colectivităților, creșterea producției și a productivității muncii agricole.

Inceperea celui de al VI-lea concurs artistic a dat de gîndit consiliului de conducere al căminului cultural, artiștilor amatori și instructorilor artistici. Printre formațiile cu care ne-am angajat să participăm la concurs a fost și brigada artistică de agitație. Munca acesteia s-a desfășurat în mai multe etape, luîndu-se o serie de măsuri bine chibzuite. De la început mi-am făcut un caiet de regie în care am înscris toate aceste măsuri, precum și problemele legate de interpretarea artistică.

Ne-am adunat într-o seară la cămin, consiliul de conducere și cel de creație. La ordinea zilei: textul. Ce să cuprindă acest text, cum să fie redactat, care să fie numărul de persoane care să-l prezinte? — Iată cîteva din problemele pe care le-am dezbătut atunci.

Rînd pe rînd s-au făcut diverse propuneri. Vroiam să avem un text care să rămînă valabil pentru toate fazele de concurs. Pînă la urmă s-a stabilit ca textul brigăzii să înfățișeze realizările gospodăriei noastre colective și viața îndestulată a colectivităților băbșeneni. Programul brigăzii s-a intitulat: „Din zi în zi — tot mai bine”.

Colectivul de creație a trecut apoi la redactarea textului. După ce a fost pus în discuția întregului colectiv, textul a primit forma definitivă. În cadrul acestei discuții, textul a fost mult îmbunătățit.

O altă problemă care ne-a stat în față a fost cea a interpretării. Distribuirea rolurilor s-a făcut ținîndu-se seama de funcția și munca în gospodărie a fiecărui interpret. Vasile Radu, de exemplu, a muncit foarte mult pentru colectivizarea în întregime a comunei. Lui i-am dat să interpreteze acea parte din program în care se vorbește despre înființarea gospodăriei. Liviu Săvescu, care împreună cu familia sa a făcut cele mai multe zile-muncă, interpretează un monolog despre carul care s-a rupt sub povara bucatelor primite pentru zilele muncă efectuate. Brigadierul zootehnist Ștefan Laichici i-am distribuit rolul celui ce arată cum s-a dezvoltat septelul. O asemenea împărțire a

rolurilor în care personajul creat se identifică cu cel ce îl interpretează, a dus la creșterea măiestriei interpretelor și la mărirea eficacității programului.

După ce am distribuit rolurile, am început să trecem la învățarea lor și la regizare. Aici trebuie să spun că nu am trecut direct la repetiții colective, ci am stat de vorbă cu fiecare interpret în parte, analizînd temeinic ce are de spus, cum trebuie să intoneze și ce urmărește el prin replica respectivă. Numai după ce au fost înțelese bine aceste probleme, am trecut „în jurul mesei” pentru învățarea textului. În această perioadă am făcut și cîteva analize în grup a unor părți esențiale din text.

O dată învățate rolurile, s-a început însușirea melodiilor. În brigada artistică de agitație melodiile constituie un punct important. Ele sînt chemate să susțină textul, să sublinieze momentele cheie ale programului, să creeze o atmosferă plăcută în rîndul spectatorilor, să învieze cele 20—30 de minute de audiență.

După ce totul a fost gata (text, regie, melodii), am așteptat cu încredere faza comunală. Dar nu și fără emoții.

Ultimele repetiții le-am făcut în serile cînd la cămin repeta și formația de cor. Pînă să înceapă corul, unii săteni intrau în sala de repetiții, unde eram noi, cu brigada. Fiind în fața publicului, membrii brigăzii se străduiau, pe de o parte, să interpreteze tot mai bine rolurile, iar pe de altă parte, se obișnuiau tot mai mult să aibă pe cineva în față, să fie ascultați.

Prin faza comunală am trecut mai ușor. Dar nu tot așa prin cea rațională, în cadrul căreia ne-am întrecut cu brigăzi artistice de agitație puternice, ca cele din Bălniț, Sinerșig, Secaș, Topolovăț și altele.

Pînă la urmă, datorită perseverenței pregătirii, a schimburilor de experiență cu alte brigăzi din satele învecinate etc., precum și voinței și dorinței tuturor interpretelor de a fi cit mai naturali pe scenă, de a înfățișa la un cit mai înalt nivel artistic faptele de viață cuprinse în program, eliminînd exagerările, am reușit să trecem de faza rațională și apoi de cea regională.

Prof. VASILE CICA
instructor artistic al brigăzii artistice de agitație din satul Babșa, regiunea Banat

SĂ CÎNT

Atîtea lucruri noi ne înconjoară
Și-așa de mare e al vremii-avînt
Că la tumultul din întreaga țară
Vibrează lira-mi de poet și cînt.

Ni-i drumul innoirii — izvor
de poezie
Izbinzile-s cunună țării mele..

BIBLIOTECA și VIATA

O încăpere spațioasă, bine luminată, în care ordinea și bunul gust se vădesc atît în așezarea elegantului mobilier al bibliotecii, cît și în modul artistic de expunere al cărților pe numeroasele etajere ori în dulapuri, iată locul de muncă al bibliotecarei Ana Iliant. Adușgînd tablourile și lozincile precum și cele trei diplome și cinci stegulețe roșii de „bibliotecă fruntașă” (între ele cel mai „proaspăt” este cel pentru locul întâi pe țară în cadrul concursului „Biblioteca în slujba construcției socialiste”), vom avea imaginea bibliotecii din Dărmănești, regiunea Ploiești.

Impresia deosebită cu care rămîi după acest prim contact vizual cu biblioteca, și se întărește pe măsură ce ieși cunoștința de viața ei de zi cu zi.

Viața bibliotecii? Ar părea la prima vedere o abstracție sau o formulare pretentioasă. De fapt, forța bibliotecii din Dărmănești rezidă tocmai în faptul că ea are o viață abundentă, complexă, cu o puternică semnificație. 30.000 de cărți ale bibliotecii din Dărmănești au fost citite de 2.800 de țărani muncitori numai în anul 1960. Iar în prima jumătate a acestui an, s-au citit peste 20.000 de cărți.

Acestea sînt datele statistice, rezultantă cifrică a unei munci de luni și ani.

În cadrul activității bibliotecii munca cu cartea cunoaște aspecte, forme, procedee diferite, de la cele mai obișnuite (prezentări de cărți, recenzii, lecturi în grup), la cele mai complexe (processe literare, consfătuiri tematice cu cititorii, săptămînile cărții).

Să ne oprim asupra citorva din aceste forme.

De mult succes s-au bucurat săptămînile cărții, fie că era vorba de săptămîna cărții agrotehnice, politice, ori beletristice.

Iată, de exemplu, cum s-a desfășurat una din săptămînile cărții agrotehnice. Săptămîna s-a deschis printr-o expoziție a cărții agrotehnice intitulată: „Cartea agricolă, sprijin puternic în obținerea de producții sporite”. Pentru ca expoziția să aibă un caracter mai viu, cu o mai mare putere de convingere, alături de anumite cărți au fost prezentate exponate agricole ilustrative, aduse din diferite gospodării agri-

pildă, cel cu nuvela „Lența” de Francisc Munteanu, a cunoscut, prin izbucnita sa realizare artistică și prin largă prezență a spectatorilor, un mare succes.

„Nu cu mult înainte — îmi spune tînăra țărăncă întovărășită Maria Barbu — citisem romanul „Ion” al lui L. Rebreanu. Soarta celor două personaje feminine, Ana și Florica, m-a intristat foarte mult. Îmi dau seama, însă, că ele n-aveau și nu puteau să aibă ieșire spre ferice în lumea de atunci a satului. Cîtă deosebire între destinul lor și cel al Lenței, căreia îi sînt larg deschise drumurile spre bunăstare, spre împlinirea dorințelor și visurilor ei! De aceea, trebuie să vă spun, mi-a plăcut foarte mult procesul literar pe marginea nuvelei lui Francisc Munteanu”.

De aceea, trebuie să adăugăm noi, căminul cultural arhiplin a răsunat de aplauze mult timp după încheierea procesului literar și tot de aceea, a doua zi, toate cele 60 de exemplare din „Lența” au fost cerute de cititori.

Trebuie amintite, de asemenea, consfătuirile tematice cu cititorii, și îndeosebi cea cu tema „Superstițiile și combaterea lor”. De ce tocmai aceasta? Pentru că... dar mai bine să vorbesc faptele.

Era într-o duminică după-masă. La căminul cultural, unde biblioteca îi convocase la consfătuire, sătenii umpluseră sala. De pe scenă se citea din broșurile „Superstițiile sînt dăunătoare sănătății omului” și „Ce sînt superstițiile și cum trebuie să le combatem”. Toți erau atenți la lectură cînd, deodată, Smaranda Leca s-a ridicat în picioare și întorcîndu-se către Floarea Crețoi, i-a spus: „Auzi, lele Floarea? Auzi ce spun cărțile despre superstiții? Și dumneata, femeie bătrînă, daș cu bobii, descinți și te ții de tot felul de prostii băbești?” Toată sala a izbucnit în hohote de rîs, în timp ce la locul ei, lelea Floarea, s-a făcut mică, mică și a amuțit de rușine. Ce a urmat? Ce-a urmat ne spune tovarășa bibliotecară Ana Iliant: „Trei zile după consfătuire n-am mai văzut-o pe lelea Floarea. Îi era desigur jenă să se arate pe la bibliotecă. A patra zi, însă, și-a făcut apariția în pragul bibliotecii. De

Biblioteca Ana Iliant prezintă una din cărțile nou apărute

cole de stat și gospodării colective fruntașe — unde s-au obținut producții superioare tocmai pe baza folosirii metodelor arătate în cărțile respective. În cadrul săptămînii au mai avut loc recenzia broșurii „Sfaturi pentru cultura legumelor”, informarea doctorului Octav Rădulescu despre „Ingrijirea și creșterea animalelor” și lecturile în colectiv din cărțile „Folosirea porumbului în hrana animalelor” de Gh. Băia, „Mărul” de T. Bordeianu și „Sfaturi pentru creșterea porcilor”.

De o mare popularitate și simpatie se bucură procesele literare organizate de biblioteca din Dărmănești. Ultimul, de

atunci, săptămîni la rînd, lelea Floarea, m-a pisat cu tot felul de întrebări: dacă sînt sau nu vircolaci, ce se-nîmplă cu luna cînd scade sau crește și cîte altele. Eu îi răspundeam cam așa: „Uite, lele, ia broșura asta (ii dădeam cîte o broșură unde găsea răspuns la întrebările ei) și cînd îi citi-o vino să discutăm despre ea împreună”. Așa se face că azi puteți găsi pe fișa cititorului Floarea Crețoi 7—8 titluri de cărți și broșuri de știință popularizată, fără a mai vorbi de cărțile de literatură, care-i plac foarte mult.

Multe s-ar mai putea spune despre biblioteca din Dărmănești. Și despre recenzii periodice ale romanelor nou apărute, și despre serile literare închinete lui Eminescu, Caragiale, Sadoveanu, Arghezi, și despre lecturile în grup din romanele „Setea” de Titus Popovici, „Bărăgan” de V. Em. Galan, „Cuscii” de A. I. Ghilia.

Dărmăneștenii uniți în întovărășirea „Drumul belșugului” se pregătesc pentru pasul cel mare, înființarea gospodăriei agricole colective. Și nu e de loc o întîmplare faptul că cei peste 80 de semnatari ai cererilor de înscriere în viitoare gospodărie, sînt cititori activi ai bibliotecii.

MARIUS POPESCU

ARISTICĂ BĂGHINĂ
(Cercul literar „Al. Vlahuță” —
Tumu Severin)

EXPERIENȚA ÎNAINȚATĂ și spune cuvântul

„Un factor esențial care a determinat lărgirea curentului de trecere a țărănimii spre colectivizare îl constituie forța de atracție mereu crescândă exercitată asupra întregii țărănimii de către gospodăriile colective fruntaușe.

În procesul de colectivizare a agriculturii trebuie să subliniem în mod deosebit importanța ajutorului material și tehnic acordat de stat gospodăriilor colective. Experiența construcției noastre socialiste la sate confirmă teza leninistă cu privire la rolul hotărâtor al statului socialist în dezvoltarea forțelor de producție și făurirea relațiilor de producție socialiste în agricultură“.

(Din Raportul prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la Plenara C.C. al P.M.R. din 30 Iunie — 1 Iulie a.c.).

În Segarcea sînt două gospodării colective. Cea mai tînără poartă numele „Unirea“. În primăvară a împlinit doi ani de activitate. S-ar putea spune deci, că este la început de drum și că atare, a vorbi numai despre o experiență proprie de bună gospodărire ar fi puțin cam timpuriu. Membrii gospodăriei colective „Unirea“ de altfel nici nu caută să se laude cu așa ceva. Ei spun fără ocolișuri că au învățat multe de la gospodăria de stat și de la gospodăria colectivă „16 Februarie“, tot din Segarcea. Prin urmare, aici este vorba de însușirea și aplicarea învățăturilor la condițiile și posibilitățile celor de la „Unirea“. Cum ?

Pentru a ilustra în ce constă experiența, folosită cu pricepere și care a dus la dezvoltarea rapidă a gospodăriei „Unirea“, vom porni de la următoarele fapte. Din suprafața totală de teren, mai mult de două treimi sînt cultivate cu grâu și porumb. Aceasta înseamnă că producția de bază a gospodăriei este cerealieră. De altfel, veniturile realizate anul trecut vorbesc de la sine. Din 2.866.000 lei, peste 80 la sută, adică 2.510.000 lei reprezintă venituri din cultura plantelor. În acest an, sectorul zootehnic a dat 174.692 lei (cam 17 la sută din venitul total). Pentru început, adică pentru bilanțul primului an de activitate a gospodăriei, rezultatul poate fi socotit destul de bun. Dar acest „destul“ de bun pentru anul 1960 constituia pentru gospodăria colectivă „Unirea“ doar un punct de plecare.

Prevederile pe anul acesta arată că gospodăria va realiza un venit de 3.873.152 lei. Cu alte cuvinte, veniturile vor ajunge cu peste un milion de lei. Se cuvine să vedem cum se este nou în realizarea veniturilor amintite. În ce constă nou? În primul rînd demn de subliniat este faptul că speranța amintită va fi realizată mai puțin pe seama sectorului vegetal și mai mult pe seama dezvoltării șeptelului. În cifre, situația se prezintă astfel:

	Sectorul vegetal	Sectorul zootehnic
1960	2.510.890 lei	174.692 lei
1961	2.871.321 „	857.730 „

Constantin Celciu, șeful fermei de vaci, citește în fața îngrijitorilor-mulgători broșura: „Din Experiența G.A.C. Piscul Vechi, în dezvoltarea sectorului zootehnic și creșterea producției animale“

E seară. La sedința gospodăriei se alocuiește planul de lucru pentru a doua zi.

Din datele prezentate reiese că în acest an veniturile realizate din sporirea șeptelului vor marca o creștere cu de peste patru ori față de anul trecut. Mai trebuie adăugat că gospodăria colectivă „Unirea“ va realiza anul acesta aproape un milion de lei din sectorul viticol și alte sute de mii de lei din cultivarea plantelor tehnice și medicinale.

Cum se explică o creștere atât de mare a veniturilor din creșterea animalelor? Explicația constă, în buna orientare gospodărească a colectivităților, care urmînd exemplul vecinilor lor de la G.A.C. „16 Februarie“, au pus bazele unui puternic sector zootehnic prin cumpărări de animale. În cel de al treilea an de la înființare, gospodăria colectivă „Unirea“ dispune de 133 vaci cu lapte, 63 juninci și 127 capete tineret. Ferma de oi cuprinde peste 1000 capete împreună cu tineretul, iar din ferma de porci se vor vinde pe bază de contract 400 capete, pînă la 100 kg. greutate fiecare. Nu trebuie uitat că în august 1959, deci la patru luni de la înființarea gospodăriei, colectivității cumpăraseră primele 40 de vaci de lapte.

Dar sporirea efectivului de animale, după cum era și de așteptat, a pus în fața colectivităților o serie de probleme. Trebuiau asigurate adăposturi, o bază furajeră corespunzătoare și bineînțeles, cadre bine pregătite. Și toate acestea într-un timp foarte scurt.

Cine vizitează astăzi gospodăria colectivă „Unirea“, va fi condus mai întîi la construcții. Sînt toate noi nouțe. Unele terminate anul trecut, altele abia de curînd. Opt grajduri cu o capacitate de 528 capete animale, o maternitate de scroafe, saivan, magazie, pățul dublu și alte construcții. „Ne-au costat 1.575.000 lei. Majoritatea au fost construite din fonduri proprii. Animalele le-am cumpărat cu bani împrumutați de la stat. Vrem să organizăm o fermă model de vaci“, spune președintele gospodăriei, tovarășul Gheorghe Tutunaru.

Gospodăria nu dispune, ce-i drept, de teren pentru pășunat. Are însă teren arabil. Pentru asigurarea furajelor s-au destinat din acest teren peste 400 hectare. Această măsură a contribuit foarte mult la îndeplinirea planului de producție de lapte pe cap de vacă furajată. Producția de lapte a ajuns în medie la 9—10 litri pe cap de vacă în lactație. Sînt vaci care au ajuns să dea chiar la 16—17 litri pe zi.

În legătură cu pregătirea cadrelor face precizări inginerul zootehnistă Zenaida Manciu. „Pînă acum au fost școlarizați cîțiva mulgători cu sprijinul gospodăriei de stat Segarcea. Vor fi trimiși și alții la pregătire, în afară de faptul că în gospodăria noastră se țin cu regularitate lecții pentru calificarea oamenilor. Pentru cointeresarea celor care lucrează în sectorul zootehnic s-a introdus, după experiența gospodăriei colective „16 Februarie“, re-

tribuția după producția obținută. Merită, de asemenea, evidențiată rodnică colaborare dintre cadrele de specialitate ale gospodăriei de stat și inginerul zootehnistă a gospodăriei „Unirea“, tovarășa Manciu. Cu sprijinul celor din sectorul zootehnic al gostat-ului s-a alcătuit un program foarte amănunțit privind îngrijirea și furajarea animalelor, aplicarea metodelor înaintate în creșterea vițelilor.

Membrii gospodăriei colective „Unirea“ au mai învățat, atît din experiența gospodăriei de stat, cit și de la gospodăria colectivă „16 Februarie“ ce trebuie făcut pentru sporirea producției la hectar. După exemplul unităților de mai sus, colectivității au trecut la fertilizarea solului. Numai toamna trecută, odată cu arăturile, s-au încorporat în sol 6.000 tone îngrășăminte naturale. În plus s-au aplicat și 22.000 kilograme îngrășăminte chimice: azotat de amoniu și superfosfat. Aceasta pe de o parte. Pe de altă parte s-au convins de însemnătatea mecanizării tuturor lucrărilor principale. „Și astfel, arată președintele, tovarășul Tutunaru, am executat toate lucrările mecanizat“. A treia măsură, a fost cultivarea unor soiuri de înaltă productivitate. La grâu, bunăoară, s-au semănat soiurile B 31, Wichita și San Pastore. Dar măsurile de fertilizare a solului, mecanizarea lucrărilor, folosirea soiurilor productive și buna întreținere a culturilor va face ca producția de grâu la hectar, să atingă cifre din ce în ce mai mari.

Acestea sînt faptele. Ele stau la temelia celor aproape patru milioane lei venituri bănești obținute în cel de al treilea an de la înființarea gospodăriei. Asemenea rezultate pot fi obținute de oricare gospodărie colectivă care va ști să-și însușească și să aplice în mod creator experiența gospodăriilor colective fruntaușe.

CL. MUNTEANU

La gospodărie a sosit primul lot de 800 puș comandați la centrul avicol Craiova

Alăptarea vițelilor cu biberonul este o metodă însușită de la G.A.S. Segarcea. Elena Crăciun, îngrijitoare la viței o respectă și obține rezultate foarte bune

FRUMOSUL

IN VIAȚA DE TOATE ZILELE

Din timpurile cele mai îndepărtate și pretutindeni pe suprafața pământului, oamenii au iubit frumosul și au căutat să se împodobească pe ei înșiși precum și să împodobească obiectele pe care le foloseau. Ori de câte ori au avut de exprimat un sentiment, ceva care le frământa sufletele, o mare bucurie sau o durere, oamenii au făcut-o într-o formă artistică, îngrijită, frumoasă. Au făcut-o prin cîntece sau prin dansuri. Cîntecele și dansurile sînt manifestări omenești foarte vechi.

Poporul român iubește mult frumosul. Iubește oamenii frumoși, lucrurile frumoase. Îi place să le împodobească. Mult a avut însă de suferit poporul nostru, căci a fost ținut în sclavie și muncit peste măsură de-a lungul a sute și sute de ani. Și totuși, a găsit întotdeauna în sufletul său destulă tărie ca, în ceasurile de răgaz, să se ocupe de ceea ce este frumos. A creat dansuri ce arătau dragostea lui nestăvilită de viață și încrederea în ziua de mîine. Dansurile noastre populare sînt astfel pline de avînt și de bărbăție. Cîntecele au spus și alec și durere, dar și ură și răzvrătire contra împăraților. Doinele sînt mărturie într-o formă deosebit de frumoasă a tuturor suferințelor și obiduirilor, după cum baladele și cîntecele haiducești au exprimat revolta poporului, prețuirea eroilor lui.

Dar dragostea de frumos a poporului s-a dovedit în toate lucrurile pe care le folosește. S-a dovedit în portul său de fiecare zi, în îmbrăcăminte, în costumele naționale pe care le-a împodobit, prin muncă migăloasă, cum nu se poate mai frumos. S-a dovedit în țesătura pinzelor și scoarțelor în care a pus tot ce închipuirea lui putea iscodi mai frumos. S-a dovedit în totul: în sculptura ușorilor de la uși, a cercevelor de la ferestre, a harapnicilor de mînat boii și scăunașelor simple cu trei picioare.

Acest dar al frumosului, această înclinație spre frumos și dorința lăuntrică de a-l face, a fost însă înăbușit și mărginit în trecut de în-

robirea poporului supus exploatării burghezo-moșierești. La orașe, locurile de muncă erau întunecate și murdare. Patronii căutau numai să tragă cele mai mari profituri. Instalaau fabricile și atelierile în cele mai ruinate și mai murdare clădiri de la marginea orașelor. Drumul spre atelier sau fabrică trecea de cele mai multe ori printre grămezi

de DEMOSTENE BOTEZ

de gunoaie și pe cărări mărginite de spini și cucută. Iar hălele de lucru erau cufundate în întuneric, aveau pereții jupuiți pînă la cărămidă și minjiți de funingine și fum. Satul aflat sub călcii ciocoiesc era înecat în noroaie și zăcea în beznă; casele scunde, acoperite cu paie prin care fumul se strecura de-a dreptul afară, de parcă însăși casa ar fi luat foc. Garduri nu erau, și doar cițiva salcîmi făceau vara umbra puținelor oi ce pășteau pe marginea drumului.

Cîtă deosebire între jalnica înfățișare a celor mai multe dintre așezările României burghezo-moșierești, și aspectul omenesc, civilizat, în necontenită înnoire al orașelor și satelor noastre de azi! În anii puterii populare, sub conducerea Partidului Muncitoresc Român, patria noastră a devenit un vast șantier. Omul nou, constructor al socialismului, crescut și educat de partid, trăiește o viață îndestulată, demnă, într-un peisaj mereu îmbogățit cu comori ieșite din mîna lui. Lichidînd exploatarea omului de către om, partidul clasei muncitoare a descătușat imensa energie care este inițiativa creatoare a maselor. Ea își pune pecetea asupra fiecărui loc de viață și de muncă, manifestîndu-se pe planuri multiple și cu o tărie amplificată de creșterea nivelului de trai material și cultural al poporului muncitor.

Setea de cunoștințe, de frumos,

bunul gust, sînt trăsături importante ale omului nou, constructor al socialismului. El se distinge prin marea frumusețe a profilului său moral. Bogăția fondului său sufleteș se concretizează și în umanizarea peisajului înconjurător, căruia omul îi dă o haină nouă, aleasă.

Un tablou viu al satului înnoit ca o consecință nemijlocită a colectivizării, ne este înfățișat în Raportul tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej asupra mersului îndeplinirii Directivei Congresului al III-lea al partidului privind construirea socialismului la sate și dezvoltarea agriculturii: „Se transformă pe zi ce trece fața satelor, țărănimea se hrănește și se îmbracă mai bine, își construiește locuințe. Își cumpără mobilă, aparate de radio și de televiziune, își ridică necontenit nivelul de trai material și cultural, făurindu-și o viață civilizată, demnă de epoca socialismului”.

Infrumusețarea locului în care trăiesc oamenii muncii a început a fi nu numai o nevoie a unor oameni aparte, ci o nevoie a tuturor, o preocupare colectivă. Nu numai cîte un om, ici și colo, în sat, dorește să-și infrumusețeze casa, îngrăditura și locul, ci toți laolaltă doresc și fac totul ca satul lor întreg să fie tot mai frumos. Viața laolaltă, interesul comun al tuturor din gospodăria colectivă, l-au învățat pe satean să înțeleagă bine rostul muncii obștești, al interesului obștesc, al frumosului obștesc. Starea tot mai bună a țaranului colectivizat i-a deschis dorința de a trăi mai bine, mai curat, mai îndemnat. Îl supără peste măsură să înoate toamna, iarna și primăvara prin noroaie pînă la genunchi. Vrea ulițe pietruite, vrea trotuar pe marginea drumului, vrea pietriș în curte. Și ca atare satul, ridicat laolaltă, sare ca un singur om să facă această lucrare trebuincioasă, obștească.

Locul neîngrădit nu-i mai place sateanului, că seamănă a maidan și paragină. Nici o simplă îngăimare de crengi și spini drept îngrăditură, nu-i mai place. Vrea gard frumos, „ca la oraș”, din piatră sau scindură frumos fasonată. Pune în asta dar de frumusețe, ca să-i fie dragă așezarea lui și satul lui.

Oamenii din sate au prins simțul colectivității, au învățat și au văzut cu ochii ce frumuseți și ce bunăstare se pot înfăptui prin muncă unită. În fiecare an, se înalță sute de case noi, din cărămidă, acoperite cu țiglă sau cu tablă. Casele au cerdace, stâlpi frumoși, terase. În fața lor, aproape pretutindeni e o mică grădină de flori, îngrijită cum nu se mai poate. Gărduri de diferite culori sau numai văruite, le despart de păsările de pe lângă casă. Pereții, totdeauna proaspăt dați cu var, scintilează în soare ca o zăpadă nouă. Ușii sînt și pictați cu desene ca de scoarță, de parcă într-adevăr, pe pereți ar fi atîrnate lăicere și macaturi, sau flori mari, de culori vii și vesele. Toate acestea dau vieții bucurie și mulțumire. Frumosul încîntă întotdeauna pe om; îi scoate pe față veselie, un zîmbet de fericire și voie bună. Omul care muncește și trăiește într-un loc infrumusețat de mîna lui este totdeauna mai bine dispus, vede înainte viața mai luminoasă și mai îmbelșugată, e mai îndemnat la muncă și, oricum, se simte mai puțin obosit seara, cu grădinița și florile în fața casei. Lumina electrică ce a început să scalde casele și ulițele de la țară aduce și ea un spor de voie bună.

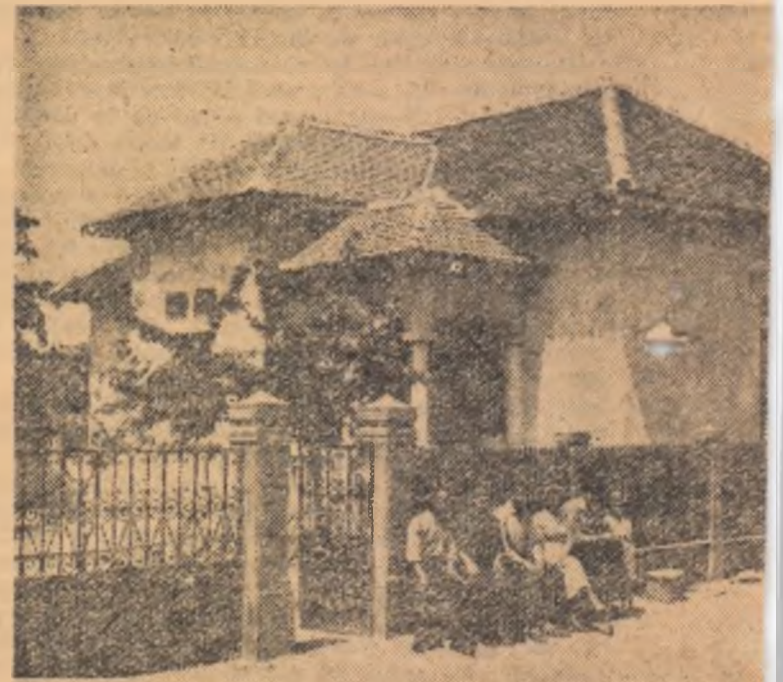
Nenumărate sînt satele cochete și găsite pe care le vedem de-a lungul șoselelor. Avînd în ochi viziunea frumosului pe care îl desăvîrșesc, cetățenii se dăruiesc cu pasiune muncii obștești.

În comuna Comana, reprezentativă în acest sens pentru întreaga Dobroge — prima regiune colectivizată din țara noastră — colectivității au înălțat în locul vechilor bordeie și colibe numai case noi, încăpătoare, cu aspect îmbietor. Comana e dominată simbolic de silueta masivă a căminului cultural construit din fondurile gospodăriei colective mult milionare al cărei președinte, comunistul Nicolae Hudîțeanu, Erou al Muncii Socialiste, acordă tot sprijinul muncii culturale de masă și acțiunilor patriotice.

Lîngă Cluj, la Bonțida, colectivității români și maghiari, odinioară argați la groși, și-au ridicat un asemenea cartier, că nu știi ce locuință să admiri mai întâi. Ulițele cu tro-

Un colț al expoziției de artă populară de la Palatul din Pitești

Printre colectivștii din comuna Basarab, raionul Calafat, case noi, se numără și Constantin Dinu

La cooperativa „Arta casnică” din Tismana-Oltenia, se execută țesături cu motive românești, costume naționale și covoare

Magazinul universal din comuna Filiaș, regiunea Oltenia, a fost construit prin munca patriotică și contribuția bănească a cetățenilor

tuare, grădinile care egalează arta flori-horticulturului, temcuielile în culori pastel, vesele și odihnitoare, toate acestea încîntă ochiul și vorbesc mai presus de orice despre bunul gust înflorit în grădina bunăstării.

Pe meleaguri oltenesti, în cele trei sate ale comunei Lupșa, unde odinioară domneau inapoierea și mizeria, țărani colectivști și întovărășiți au ridicat în ultimii ani construcții de interes obștesc dinaintea cărora nu poți să nu exclami: „Jos pălăria!”. Școli, cămine culturale, acareturi comune au fost ridicate prin muncă voluntară, potrivit îndrumărilor competente ale deputaților și comitetului de cetățeni pentru construcții.

Exemplele de acest fel sînt nenumărate.

„Muncitorii, țărani, tineretul manifestă o mare sete de carte, de cunoștințe, de frumos, — se arată în Raportul prezentat de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la cel de al treilea Congres al Partidului Muncitoresc Român, — Partidul și statul nostru desfășoară o muncă vastă pentru a transforma cultura într-un bun al tuturor, alocă mari fonduri pentru dezvoltarea bazei materiale a activității culturale. Este de datoria sindicatelor, a organizațiilor de tineret și a altor organizații obștești, a Sfatului popular și a organelor Ministerului Învățămîntului și Culturii de a folosi din plin puternicul instrument de educație socialistă pe care-l reprezintă așezămintele de cultură și artă, a organiza în fiecare club, cămin, casă de cultură o activitate bogată și atrăgătoare, avînd o sferă de cuprindere din ce în ce mai largă.”

Căminul cultural, lăcaș de lumină, poate contribui din plin la sădirea și dezvoltarea gustului pentru frumos. Conferințele cu caracter educativ, expozițiile cercurilor de cusături și arte plastice, întîlnirile organizate pe tema infrumusețării satului cu deputații și cu specialiștii din domeniul arhitecturii și artelor decorative, din domeniul industriei confecțiilor, industriei alimentare și artei culinare, — iată numai câteva din formele muncii culturale capabile să educe bunul gust, să dezvolte necontenit resursele de făurire a fru-

mosului. Căci odată, îndrumați, care-și construiește toată viața și copiii săi. Trebuie să facă, să n-o ridice. Să consulte sfatul și ajutorul preuneze utilul orientarea casei.

Și pentru îmbrăcăminte și pentru cercurile de cusătură conduse de comitetele fiindă pretutindeni să devină o artă, ca și priceperea și a o înzestra cu toate acestea, frumusețea și spune cuvînt.

A trăi într-un loc frumos, cu ulițe pietruite, cu grădini, a te împodobi, să-ți alegi o carte de pe urma lecturii, a desfășura sufletul la colectivă, este o clipă. Inseamnă a trăi într-un loc unde te întorci, unde te simți frumos, folosește.

Raportul prezintă Gh. Gheorghiu-Dej al P.M.R. din 3 iunie înfățișează un tablou de mîine în care se desfășoară listele: alături de se conturează salințele și minunatele resurse obștesc, strălucimii fără hăsimetria canalelor murite de dealuri, mîntate în vii și arată viitorul spectacula lui însuși, porul muncitor, înalt spirit de rezistență și zărea planului și

Desăvîrșirea colectivității înseamnă, deopotrivă, îndeplinirea ratei sub conducerea partidului. Vom bogăția și mai frumusețea. Frumosul are cele mai prielnice condiții de dezvoltare. Identificînd harnicul și frumosul, construc-

VECHINII

— Truru! Hooo!

Căruța se oprește. Au ajuns pe culmea unui deal de pe care se deschide priveliștea largă a unui sat cu ulițe multe, pietruite, cu case arătoase, parte noi, case de gospodari înstăriți. Acoperișuri roșii, de țigla, împesărează din loc în loc colinele domoale pe care se întinde satul. Rachieru coboară. Ceafa dimineții se ridicase deplin.

— Ei, tovarăși — spune Rachieru necăjit — pe la ăștia din „Partizanu Roșu” chiar că nu putem trece cu căruța asta!... Ne vād și orbii... Hai, jos!

— Și, ce-i fi vrind să facem acu? — întreabă Pavel, zimbând.

Rachieru nu mai risipește argumente:

— Jos!... Ați fi voind să ne facem de risul întregului raion!...

Nea Patraulea triumfă:

— V-am spus eu!

De departe se aude un nechezat de minz. Tresar toți. Iapa, Veta răspunde cu un nechezat mtern.

— Minzul Vetei, — constată Victor, vesel.

Spre coastă vine în galop, răscolind nouri de praf, un minz pintenog, cu coada în vînt. Nechează scurt, face câteva copci fericeite, apoi se alătură mamei.

— Ți-am spus, tovarășe președinte, să nu luăm lepele! — începe Rachieru, înverșunat. — Poftim, descurcă-te acum! Ce facem cu „băiatul” ăsta pînă acolo? — îl numea pe minz „băiatul”, deși cu nechez.

Intr-adevăr, nu mai aveau cum se descurca. Minzul Vetei a început să sugă, flămînd, durtăndu-și coada sub președinte, mînă și lepele. S-a decis și Pavel.

— Gata! Toată lumea jos! — poruncește el. — Victore, vii cu căruța în urma noastră și vezi, lasă minzu' la ăștia din „Partizanu Roșu”...

Coboară toți. Sare jos din căruța și Victor: — Nici nu mă gîndesc — se apără el. — Tovarășe președinte, eu v-am spus că nu minz lepele!... Nici nu-mi trece prin cap să trec așa pe la ăștia din „Partizanu Roșu”.

— Ei, dar asta-i culmea, tovarăși! — se supără Rachieru.

— Hai, Victore! — încearcă președintele să-l convingă pe flăcău — sînt și ei colectivisti, ca și noi! Ce atîta problemă!

Dar flăcăul nu vrea să primească în ruptul capului:

— Nici nu-mi trece prin cap!... Să mă vadă aia a lui Găbulea, care e la ei la U.T.M. și după asta mai dă dumneata ochii cu raionul!... Să vă vad pe voi la ședința raională, după ce o umple aia a lui Găbulea toate organizațiile!... Hă, hă! — o imită Victor — i-am văzut pe aia de la Corbu cu o căruța de speria ciorile!...

Rachieru n-are timp să lungească vorba!

— Tovarășe Patraulea, — hotărăște el — rămîi dumneata!

— Eu?! Rachieru e ferm: — Da, dumneata!

Moșul, disperat, caută sprijin la ceilalți: — Măi, Pavele, gîndește-te, nu m-am opus eu de la început?

— Și cine vrei să rămînă cu căruța? — întreabă Rachieru.

Nu mai există nici o soluție. Zamfirescu, contabilul, rămas mai la o parte, pînă atunci indiferent își plătete polița:

— Ia stai, nea Patraulea, ce mai tura-vura, nu-i asta căruța dumitale?

Sare și Victor: — Chiar, nea Patraulea, e căruța tălăcă!

Moșului îi sare țandrea: — Cum căruța mea, oameni buni, ați căpiat?!

Vă spălați pe mîini de bunul gospodăriei, așa, deodată! Ce, e numai căruța mea?... Și la drept vorbind, nici nu-i căruța mea! E căruța gospodăriei!

Dibaci, Pavel a prins din nou momentul potrivit: — Tocmai, nea Patraulea, e căruța gospodăriei! Iar noi, comitetul, îți dăm sarcină, s-o scoți dumneata, un tovarăș cu mai multă experiență, dincolo de „Partizanu Roșu”... Hai, bău, vii încet după noi!...

Pornesc toți la vale, pe jos. Nea Patraulea își strivește înclăușă țigara la hățarile și mînă căruța pe un drum lăturalnic.

— Ai grijă de minz! — strigă Victor. — Vezi, lasă-l la cineva!

★

Cei șase merg agale, solemn, prin sat, ca niște oameni la plimbare. Nu vor să dea impresia că pe undeva, pe aproape, i-ar urmări o asemenea căruța. Par mai curînd niște „tovarăși delegați”, veniți într-un schimb de experiență.

In dreapta lor pe un cîmp arat și tăvălugit, se plimbă două tractoare ușoare cu roți de cauciuc, UTOS-26, trăgînd după ele niște mașini ciudate, care aduc a semănători. Sînt nimate de cîțiva oameni, printre care unul în urma lor, poate un agronom, cercetează brazda.

Cel șase se opîresc. — Ce-or fi făcînd ăia acolo? — întreabă Pavel. — Iși dă cu părerea și Rachieru: — De semănat, vād că au semănat... Victor își face palmele plînte și strigă: — Ce faceți acolo, mă, tovarăș, măăă?... Zamfirescu îl stăpînește:

— Taci, mă, ce urzi așa, or să creadă că venim din Groapa lui Mutu!

Cel strigați se apressă și el. Răspunde unul, după ce-și face mai întii palmele plînte, ca și Victor: — Dăm cu funcicide!

Iși vād apoi mai departe de lucru. — Cu ce au zis că dau? — întreabă Ichim. — Cu funcicide — răspunde Pavel.

Adunarea generală a tinerei gospodăriei colectivelor din Corbu a hotărît să cumpere un autocamion. Cu rezolvarea acestei trebi au fost însărcinați șapte colectivisti vrednici, printre care și cîțiva membri din consiliul de conducere al gospodăriei în drumul spre oraș ei trec prin gospodăria colectivă „Partizanu Roșu” din satul vecin. Intîlnirea cu colectivisti de la „Partizanu Roșu” — gospodărie mai veche și mai puternică — e prilej de învățămînt pentru cei din Corbu.

Acestea constituie și subiectul fragmentului de față din nuvela „7 inși într-o căruța” de Paul Anghel, în curs de apariție la Editura pentru literatură.

— Aha! — face Ichim fără să se lămurească, rămînînd cusut pe loc.

Pornesc mai departe. Ichim a rămas tot acolo. — Uite, mă — începe Virgil — s-a făcut a dracului ăștia din „Partizanu Roșu”... dar cu funcicide!

Ichim nu s-a mișcat. Privește; fascinat spre cei care dau cu funcicide.

Zamfirescu e înainte cu ceilalți: — Au avut anul ăsta la grîm producție record pe raion — începe și Zamfirescu. — Le-am văzut scripele. Cred că mă maresc fondul de bază în toamna asta cu peste jumate milion... Depinde cum stau cu sticla.

Cu sticla nu stau prea bine — spune Virgil. Rachieru merge îngîndurat. După o vreme tresare:

— Ia ascultă, mă, Pavele, noi de ce nu dăm cu funcicide?

Pavel se oprește. Se încruntă: — De ce nu dăm?... Ai uitat pe discuție am avut în comitet pînă și cu problema azotoaselor?... Nu, că n-avem nevoie de azotoase! Să punem bălegar!... Ce să mai discutăm de funcicide!...

Merg mai departe iar. Ichim i-a ajuns. A tuzit replica lui Rachieru. Se pare că s-a lămurit între timp cum stă problema cu funcicidele.

Printre cei care s-au opus, era se pare și el. De data asta intervine:

— Parcă ce, nu crește grîul și fără funcicide?... Să săturăm noi pămîntul cu bălegar!... Să vezi tu holdă!... Cîi omu!

Merg în tăcere mai departe. Rachieru se pare că totuși a rămas cu gîndul la funcicide:

— Să punem bălegar, da!... Dar să dăm și cu funcicide!... se întoarce spre președinte: — Tu ce zici, Pavele?

★

Au ajuns în sat. Mare sat, bogat sat, șiruri minde de case tip, construite de curînd. Case învelite cu olane. Case zidite gospodărește, din cărămidă, cu ferușe de sticlă, peste care se vād bulubarii.

Cei șase merg pe ulița curată, mărginită de șanțuri de scurgeri bine taluzate, cu podete lucrute frumos în dreptul fiecărei porți. Șanțul e și electricizat. Din loc în loc antene de televiziune.

— Uite ce case și-au făcut ăștia Rachieru! — exclamă Virgil.

— Ce-i ai lor e al lor — spune Pavel. — Au și stat popular mai activ.

Rachieru se supără: — Ce stat popular?... Parcă statul le-a făcut șanțuri și podete?... Au și nivel. Sînt mai gospodari, aia e! — conchide el sec. Și după o vreme:

— De cînd e ai mai dat pe la o ședință de stat, tovarășe Ichim?... Ești deputat!

Ichim tace. A rămas mai în urmă să-și lege o curea la un bocanc. Se ridică și pornește mai departe.

— Ai spus ceva? — întreabă el, dîndu-și seama că Rachieru l-a apăsătorat.

N-am spus nimic — răspunde acesta fără chel.

Virgil a început iar să facă zimbire. Iși treacă barba. Iși ia în ceta din urmă curaj:

— Tovarășe Pavel — începe el, adresîndu-se de astă-dată lui Pavel, — eu aș rămîne o clipă la ăsta, la Plăteșu — face semn către o casă — uite-l stă colea!... Intr-o secundă m-am bărbierit!

Rachieru se oprește marțial: — Tovarășe Virgil, ce-am discutat noi pînă acu?... De bărbierit ne arde? Să fim oameni serioși! Se uită la ceas.

Din urmă clacsonează un autocamion. Cei șase se dau la o parte.

— Asta ne mai lipsea! — spune Pavel. — Chiar și aveam chef să dăm ochii cu ăsta!

— Cine-l?... întreabă Victor.

— Cum cine? — se supără Rachieru, — Președintele de la „Partizanu Roșu”!

Autocamionul se oprește în dreptul lor. De lângă șofer coboară un om între două vîrste, îmbrăcat ca un agronom sau inginer în timpul lucrului E vesel și pus pe glumă:

— Salutăm vecinii!... Iși dau mîna.

— Ce să le arăt băieților, ia spuneți? — începe președintele de la „Partizanu Roșu”. Jovial și pus pe vorbă. — Avem ce vă arăta, slavă domului!

— Avem și noi a vă arăta — spune Pavel zimbînd. Și apoi: — am văzut sticla voastră. Nu e prea bună... Celălalt nu se lasă:

— Știu, aveți trei vagoane la hectar... Dar ați văzut silozul nostru?

Nu se lasă nici Rachieru: — Am văzut arătările! Lucrare slabă... Ce mai... Celălalt prinde jocul:

— Asta la voi s-o fi întîmplat... Nu știu dacă știți că dăm cu funcicide!

Ultimul cuvînt a oprit discuția în punct mort. Se tace cîteva clipe. Profită de răgazul ăsta Virgil:

— Tovarășe Pavel gata în două secunde sînt înapoi.

— Nici un minut, tovarășe Virgil! Am plecat! Pornește. L-au oftăcat, se vede, funcicidele.

— Salutăm „Partizanu Roșu” și-i urăm noi succese! — spune Pavel ridicîndu-și pălăria. — Hai băieți! — și către președinte: — Discutăm noi la anu' pe vremea asta!...

Pleacă și ceilalți. Președintele de la „Partizanu Roșu” e uimii:

— Stați, mă, stați, frate, două vorbe!... Dacă mergeți la Oltenița vă dau camionul... Tot ducem niște piei la ORACA.

Cei șase merg înainte. Rachieru își cercetează ceasul. Pavel se scuză din mers!

— Ne grăbim, ne grăbim, trebuie să fim undeva repede.

Omul urcă în cabină, iar camionul pornește. Îi ajunge din urmă Șoferul lasă mașina încet. Președintele scoate capul pe fereastră:

— V-am văzut căminul! — începu el iar. — V-a costat cam mult... Noi l-am făcut cu douăzeci de mii mai ieftin și are optzeci de locuri în plus.

Între timp, Virgil dă ocol camionului. Îl cercetează din urmă și Ichim.

— Era vorba că ne împrumutați niște grîu de sămînță? — spune Zamfirescu către celălalt din camion.

— Cu plăcere — răspunde cel din cabină. — Trimiteți căruțele!... Cu bine!

Camionul rotește și intră pe o poartă peste care arcuiește firma: „Partizanu Roșu”.

— Mă, Zamfirescule, spune Pavel, — te puse dracu' să-i mai aduci amînt de sămînța aia de grîu!... Să sîm că plesnesc să împrumutăm de la ei un bob!... Nu veni ce s-au boierit?... Asta nu știi să dai jos din camion nici să mînce!... Și la grîu se duce cu camionul!... Se scaldă cu camionu' cu tot!

Rachieru e plin de rădău: — Ei tovarășe Zamfirescu, mai bine am face un schimb de contabil cu ei!... Uită-te numai ce camion și-au luat!... Nu mai vorbesc de funcicide!

S-a apropiat și Virgil, urmat de Ichim: — Noi o să luăm unul mai bun... — mormăie Ichim privînd în urma camionului.

În acest timp, nea Patraulea stă de vorbă cu o femeie „băbă” voinică, încercînd să bage minzul într-un țarc, cu ajutorul unor copii. L-au închis. Nea Patraulea leagă bine porțile, continuîndu-și între timp gîndul:

— Sîntem tineri, vezi matale, dar avem multe posibilități!... N-avem încă doi ani, față de voi e o nimic, dar cu toate astea nici nu se compară!... Vă spun eu, nici nu se compară!

— Am văzut eu casele voastre, — spune femeia, conducîndu-l spre poartă și ștergîndu-și mîinile de șorț. Sînt cam urîte-țafădele.

— Case! — face nea Patraulea disprețuitor — case! o să ne facem și noi!... Noi, deocamdată sîntem în etapa stringerii mijloacelor capitale! O etapă foarte importantă!... Bineînțeles, avem și greutăți!...

A ajuns tocmai la căruța. E stînjinit. Se întoarce spre femeie:

— N-ai camva dumneata un șurub?

— Ce?!

— Un șurub... A sărit al dracului, șurubul de la roata din spate și n-am cum o prinde!...

Femeia dă din umeri: — Ce să facem noi cu un șurub de căruța? Avem camioane! — strigă peste gard: — Trandafiro, voi n-aveți un șurub de căruța — Se-mpotmoliră la mine ăștia din Corbu și le trebuie un șurub!...

Nea Patraulea a băgat-o pe minecă. La gard a apărut vecina, iar peste drum a mai apărut una.

— Șurub?!

— Ce-ți trebuie, fa, un șurub?

Femeia le explică pe larg, cu voce tare, spre scandalizarea lui nea Patraulea.

— Le-a căzut ăstora de la căruța, un șurub, și nu-și pot face oamenii treaba!... Ce dracu, ia? Nu știți ce-i aia, un șurub?... Un șurub, fa, de la căruța, care ține roata.

— Aha! — se dumirește una — un șurub! — strigă apoi spre o altă casă: — Ristiți!...

Cea de peste drum strigă și ea spre un vecin: — Pătrule!... Veniți mă, aici!... Vasilico!

Nea Patraulea e înconjurat de strigătele binevoitoare ale suratelor. N-are cum mai scăpa. În curînd va afla tot „Partizanu Roșu” cum că lor le lipsește un șurub la căruța. Dă cu piciorul în roata cu bucluc și se aruncă în căruța.

— Gata, s-a făcut!... Diil! — și din mers: — Ai grijă, Pachito, de minz!

Minzul nechează șișietor. Îi răspunde Veta. Suratele încă mai strigă. Trandafira a apărut din nou la gard:

— Spune-i, fa, să se ducă la noi la atelierul mecanic!

— Nea Patraulea a dispărut cu căruța cu tot, într-un nor de praf.

★

Cei șapte sînt din nou în căruța și se îndreaptă, în trapul ușor al lepelor, către oraș. Au intrat de-acum în forță de vehicule a șoselei principale. Copitele lepelor tropoteșc zgomotos pe asfalt iar căruța hodobrogește din toate încheieturile. Cei șapte sînt bine dispuși, deși amintirea „funcicide-lor”, a caselor, a tuturor minunățiilor din „Partizanu Roșu”, realizate în mai puțin de cinci ani, îi frămîntă încă. Nea Patraulea din nou în coada căruței, cu gîndul la afrontul de adineoară, meditează el știe la ce.

— Ce facem?! — întreabă Victor, care mînă lepele — oprim să luăm benzină?

Căruța a trecut pe lângă o stație „Peco”, la care făceau coadă un șir de limuzine.

— Fă-ți-ar benzină să-ți fie, Victore — rîde Pavel. — Hai, că nu-i timp!

Rachieru își cercetează din nou cronometrul lui, mare cât un măr domnesc. E țirziu într-adevăr.

— Dă-i bice, Victore! — îndeamnă și el.

Apropierea orașului îi înveselește și le aduce pe fețele arse de soare, o bucurie discretă, ca un reflex de lumină. Încep să trăiască din nou, nerăbdarea aceea plăcută pe care au trăit-o în zori, în primele clipe ale plecării. Sînt acum aproape, aproape la țel: oamenii ar simți parcă nevoia să coboare și s-o ia în zbor, înaintea mașinilor lui.

Urmind exemplul colectivizatorilor din Oltina

Intr-unul din numerele trecute ale revistei noastre aminteam faptul că în comuna Oltina-Dobrogea, colectivizatorii au întocmit, după modelul S.M.T., prima lor foaie volantă, pe care au adaptat-o specificului și cerințelor gospodăriei colective.

Semnalam acum cu bucurie apariția unei alte asemenea foi volante, în alt capăt de țară, și anume la Isbiceni-Oltenia.

Numele ei este „Belsugul” și apare, ca și la Oltina, prin grija organizației de bază P.M.R. din gospodăria agricolă colectivă. S-a amintit din capul locului faptul că ea constituie un mijloc al muncii politice de masă menită să sprijine rezolvarea sarcinilor ce stau în fața gospodăriei colective. Iar sarcinile acestea sînt mari și importante și ele au sporit după apariția Documentelor Plenarei C.C. al P.M.R. din 30 iunie — 1 iulie a.c.

★

Foaia volantă oglindește fidel frământările gospodăriei dintr-o perioadă scurtă. Apărind frecvent însă (la 7-10 zile), posibilitățile ei de cuprindere se largesc. Ea devine astfel o scurtă istorie de campanie, depozitând experiența valoroasă a colectivizatorilor din cea mai intensă perioadă de muncă a anului.

Redăm aici momente inspirate de articolele foi volante „Belsugul”, căreia la primul său număr, îi dorim succes.

AGITATORUL NR. 1 —
PRODUȚIA

Comuna Isbiceni e complet colectivizată din toamna anu-

lui trecut. Intovărășirea din comună s-a încorporat, la cererea membrilor săi, gospodăriei colective.

— Ce-a determinat aceasta? — îl întrebăm pe secretarul organizației de bază Lincă Chelu.

— Producția gospodăriei colective, înainte de toate. Ea a avut cea mai mare forță de convingere, a fost ilustrată cea mai concludentă, prezentă în conferințe, programe artistice, în agitația vizuală, în munca de la om la om. Factorul „producție” a fost analizat în Isbiceni cu cea mai mare atenție. El a încununat efortul sutelor de colectivizati. Incepînd cu anul 1959 s-au obținut cifre din ce în ce mai însemnate în producția de cereale.

Producția înseamnă triumful agrotehnicilor, pe de altă parte. Primul articol al foi volante se consacră acestui lucru.

„Recolta promise în acest an să fie bună și chiar foarte bună. Toate mijloacele gospodăriei au fost mobilizate pentru stringerea ei fără pierderi”. Și stabilind legătura strînsă între toate momentele campaniei ca și acțiunea lor reciprocă, articolul continuă: „De grăbirea recoltării și eliberarea terenului, ca atare, depinde executarea unei lucrări de bază, arăturile de vară. E folositoare sau nu lucrarea aceasta? Nu mai e nici o îndoială”. (Așa au făcut și acum doi ani, și acum un an. Rezultatul, l-am amintit pe scurt mai sus — n.r.) „Executarea arăturilor adînci se impune acum, cînd pămîntul are gradul de umiditate ce permite însămînșarea culturilor

Brigada de orezari ascultă articolele foi volante. Citește Lincă Chelu, secretarul organizației de bază din G.A.C.

lor duble. În special a porumbului siloz. Numai de pe suprafața însămînșată pînă acum, în terenurile eliberate se vor putea hrăni 750 capete taurine”.

★

Nota redacției: Dezbateră Raportului tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej de către colectivizatii din Isbiceni, a accentuat aci necesitatea dezvoltării rapide a sectorului zootehnic, dezvoltare aflată în prezent sub posibilitățile gospodăriei. La sfîrșitul acestui an gospodăria va avea cu 90 de capete de vaci și 145 de vițele mai mult. Au început să-și creeze și o mazăcă proprie din rasele brună, bălțată românească și Pintzgau, reținînd cu mare grijă produșii obținuți. Idem la porci și la oi. În lotul celor 267 porci contractați în acest an pentru îngrășare sînt și 60 de scrofițe. După dezbateră Raportului colectivizatii au hotărît ca scrofițele din lot să fie înlocuite cu grășuni procurați din achiziții, și reținute pentru prăsilă.

Se vor bataliza, de asemenea, 100 de berbeci pentru obținerea unor cantități sporite de lînă și carne.

O PROBLEMĂ DE MUNCĂ...
...DAR ȘI DE ETICĂ

Președintele gospodăriei, Gheorghe Zarcu, a fost invitat anul trecut la constătuirea pe țară pentru cultura orezului. S-a întîlnit aci cu orezarii din toată țara și desigur și cu cel din R. P. Chineză, veniți în calitate de oaspeți. Și iată că tovarășii din îndepărtata Chină, cultivatori cu tradiție seculară, l-au felicitat pe Gheorghe Zarcu. El a adus cu sine la constătuire faima meșterilor orezari din Isbiceni, faimă de dată foarte recentă. Acum patru ani nu se știa de orez în Isbiceni. Dar în Lunca Oltului terenul e cum nu se poate mai bun pentru așa ceva. Aici au înființat o orezărie. Primul an s-a soldat cu rezultate strălucite, punînd astfel capăt dintr-odată îndoielilor și opunerilor. La Isbiceni „noul” și-a creat drum și prin orezărie. Au primit de trei ori consecutiv diploma de fruntași pe țară. Producția din acest an (se evaluează la 5.000 kg. la hectar), le apropie din nou mult rîvnita distincție.

Orezăria e una din pasiunile președintelui ca și a multora dintre colectivizatii. Ea se justifică în bună parte prin faptul că de pe orez s-au încasat anul trecut mai mult de două milioane lei. Anul acesta orezăria le va aduce trei milioane.

Brigada de orezari e cea mai numeroasă, cea mai zgomotoasă în ceasurile de răgaz, și cea mai tăcută în cele de muncă. Ii vezi pășind ritmic în parcelele mustind de apă și plivind fiecare fir de buruiănă, absorbiți cu totul de această treabă. În foaia volantă, președintele le dă îndemnul: „Terminați de urgență plivitul al doilea. E o lucrare de bază de care depinde sporul de producție. Buruiana lăsată în voie, mănîn-

că jumătate din recoltă sau o compromite în întregime. În sectorul echipei lui Petre Lincă mai sînt trei hectare neplivite. Să se concentreze acolo forțele!”

De ce a rămas în urmă cu plivitul Petre Lincă, știut ca om priceput? Mergem pe urmele foi volante la locul cu pricina și aflăm amănunte. Cele trei hectare sînt pe un plan mai ridicat. Aci, apa nu bălțește și buruiana se dezvoltă mai repede. Șeful brigăzii de orezari a dispus trimiteră la echipa lui Lincă a citorva oameni din echipa lui Subașa, care a terminat... ma. Cei trimiși s-au întors repede înapoi la echipă. „Nu ne-au primit, spun că nu au nevoie de ajutorul nostru”.

— Așa a fost? — întrebă secretarul organizației de bază, care le-a citit din foaia volantă.

— Așa, se aud voci din adunarea de oameni. — „Băieții lucrează bine”. În echipa lui Petre Lincă s-a lăsat tăcere. Șeful de echipă arată că într-adevăr li s-a oferit ajutor, dar unii din echipă s-au opus.

— Putem și noi singuri să răzbim cu plivitul. De ce să dăm, la o adică, din zilele noastre muncă?

Cu toată strădanla depusă, ei n-au reușit totuși să isprăvească, și plivitul a întîrziat.

Pe loc și în aprobarea unanimă se hotărăște ca cele trei hectare rămase „cuiul lui Pepelea” în tarlaua de orez, să fie plivite grabnic cu sprijinul întregii brigăzi. Brigada de la orezărie se află acum la cel de al treilea plivit.

Mica întîmplare de care povesteam, una din multele care fac bogăția unei zile în colectivă, a rămas în urmă. Învățătura ei le răsună însă tuturoz în urechi: „Să pui întotdeauna interesul colectiv înaintea celui personal”.

Pe cîmp, la locul de muncă, foaia volantă a generat o lecție de etică socialistă.

V. TOSO

Motopompele în plină acțiune. Pe conductele de 12 țoli apa se îndreaptă în neînterupt șuvoi spre culturile irigate

UN PUTERNIC IMBOLD

La scurt timp după publicarea în presă a Raportului tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej la plenara C.C. al P.M.R. din 30 iunie — 1 iulie a.c. am avut prilejul să-l întîlnesc pe tov. Gheorghe Bilega, președintele gospodăriei agricole colective din Palazu Mare, un cartier al orașului Constanța. Știam dinainte că în această gospodărie ponderea cea mai mare o are creșterea animalelor de producție și în special a vacilor de lapte. Așa că discuția noastră s-a polarizat mai ales spre această problemă subliniată cu tărie în raport.

— Avem acum 473 bovine din care 225 vaci de lapte. În anul trecut noi am obținut o producție medie pe cap de vacă furajată de 3.000 litri. Ne dăm seama însă că aceasta este încă puțin dacă avem în vedere faptul că noi sîntem o gospodărie colectivă situată în imediata apropiere a orașului. Raportul tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej la recenta plenară a Comitetului Central al P.M.R. constituie pentru noi un puternic imbold spre noi succese.

Hotărîrea adoptată de adunarea generală a colectivizatorilor din Palazu Mare prevede ca în 1965

numărul bovinelor să ajungă la 931 din care numai vaci cu lapte 511 iar producția de lapte să ajungă la 3.200 litri pe cap de vacă furajată. Căile pentru obținerea acestor rezultate sînt binecunoscute încă de pe acum de către colectivizatii din sectorul zootehnic al colectivei. Creșterea efectivului de animale se va face de la an la an prin oprirea din prăsilă proprie a exemplarelor celor mai bune provenite de la părinți de mare productivitate, gospodăria avînd vaci care dau 6.000—7.000 litri lapte pe an.

În acest an de pildă, colectivizatii din Palazu Mare au în afară de cele 225 vaci de lapte și 54 juninci din prăsilă proprie. Contractul încheiat cu statul pentru livrare de lapte se ridică la cifra de 250.000 litri și există toate condițiile ca el să fie nu numai îndeplinit dar chiar cu mult depășit, după cum ne-a asigurat Purcea Tănase mulgător fruntaș din cadrul gospodăriei. În afară de faptul că aici au fost introduse în grajduri adăpători automate, că există o curățenie exemplară, iar programul de grajd se respectă la centimă, o atenție deosebită se acordă alături de rațiile de furajare a animalelor. De altfel pentru asigurarea unei

hrăniri cît mai consistente a vacilor s-au luat măsuri pentru sporirea considerabilă a bazei furajere și pentru creșterea producției de furaj la hectar prin aplicarea celor mai avansate metode agrotehnice la aceste culturi. Dacă de exemplu în anul 1955, au revenit pe cap de vacă 5 tone porumb siloz, în 1960 s-au asigurat 8 tone porumb siloz pentru fiecare vacă. În afară de aceasta s-au extins mult suprafețele cultivate cu sfeclă furajeră fin-borceag, lucerniere etc.

Din toate acestea se poate trage concluzia că la sfîrșitul anului în curs la G.A.C. Palazu Mare se va ajunge ca încărcătura de bovine la suta de ha. să fie de 27, dintre care 17 vaci de lapte.

În următorii ani colectivizatii din Palazu Mare vor să întrecă în ceea ce privește producția vacilor de lapte, pe colectivizatii din Biled regiunea Banat cu care sînt de mult în întrecere.

Raportul tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej la recenta plenară este pentru ei, un sprijin prețios în acest sens.

I. CIMPEANU

Problema problemelor

Printre veștile transmise în săptămîna trecută de agențiile de presă, este și aceea cu privire la reluarea tratativilor bilaterale sovieto-americane în problema dezarmării. Această veste nu poate decât să bucure pe oamenii iubitori de pace din lumea întreagă.

Aspirațiile omenirii de a scăpa de coșmarul înarmărilor, de a trăi într-o lume fără arme, fără soldați, fără războaie, sînt sprijinite cu fermitate de către Uniunea Sovietică. Programul de dezarmare generală și totală propus de N. S. Hrușciov la cea de a 15-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. este o dovadă grăitoare în această privință.

Acest program, care reflectă dorința sinceră de pace a Uniunii Sovietice, a fost primit cu dragoste și încredere de milioane și milioane de oameni de pe toate meridianele globului pămîntesc, care-l apreciază ca un program realist și rezonabil. Numai profitorii cursei înarmărilor, în frunte cu monopolistii din S.U.A., nu văd cu ochi buni acest program.

Apologeții războiului rece se străduiesc din răsputeri să dovedească, ori de cîte ori au prilejul, că în actuala conjunctură internațională, dezarmarea ar fi imposibilă. În același timp, unele ziare din Occident, printre care și ziarul american „New York-Times” susțin în coloanele lor ideea că dezarmarea generală și totală propusă de Uniunea Sovietică ar urmări, chipurile, subminarea economiei țărilor occidentale, care ar avea de suferit de pe urma încetării producției de armament.

Nimic mai neadevărat decât aceste susțineri lipsite de temelie. Dezarmarea generală și totală este pe deplin posibilă în actualele condiții. Ea nu ar duce la subminarea economiei nici unei țări, ci dimpotrivă ar duce la îmbunătățirea situației oamenilor muncii. Singurele cărora nu le convine înfăptuirea dezarmării generale și totale sînt marile monopoluri producătoare de armament, pentru care cursa nebunească a înarmărilor este o sursă de profituri uriașe.

Uniunea Sovietică se pronunță pentru dezarmarea generală și totală pentru că numai aceasta poate asigura o pace trairnică și durabilă. Numai atunci, cînd nu vor mai fi arme, războiul va deveni și el imposibil, iar între state se vor putea instaura relații bazate pe încredere, deoarece atunci nimeni nu va putea amenința pe nimeni.

De altfel, chiar în Occident sînt destui oameni cu mintea lucidă care își dau seama că programul propus de Uniunea Sovietică este pe deplin realizabil. Așa de pildă, referindu-se la poziția Uniunii Sovietice în problema dezarmării, ziaristul englez Wyland Young scria recent în ziarul „The Gardian”: „Rușii doresc cu adevărat dezarmarea” și „numai un om cu adevărat ignorant poate să pună la îndoială sinceritatea rușilor”.

Reluarea tratativilor bilaterale sovieto-americane în problema dezarmării, e fără îndoială un lucru bun. Popoarele lumii dornice de pace așteaptă ca aceste tratative să fie fructuoase și să se ajungă la o înțelegere între cele mai mari puteri de pe glob. Posibilități în această privință există. Uniunea Sovietică a dat și în trecut dovadă de nenumărate ori că este gata să încheie un acord rezonabil în problema dezarmării și să rezolve prin tratative orice problemă litigioasă. Se cere însă ca de astă dată S.U.A. să renunțe la încercările de a pune piedici în calea realizării unui acord și să sprijine ideea dezarmării nu numai în vorbe, ci și în fapte.

Președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciov, și-a exprimat speranța că la tratativele dintre U.R.S.S. și S.U.A. în problema dezarmării, Uniunea Sovietică va întîlni, în sfîrșit, o atitudine constructivă din partea Statelor Unite ale Americii. Opinia publică mondială dornică de pace împărtășește intrutotul aceste speranțe și așteaptă ca tratativele să fie încununete de succes.

Un acord între Uniunea Sovietică și Statele Unite ale Americii în problema dezarmării, care este problema problemelor zilelor noastre, ar risipi fără îndoială norii negri ai războiului ce amenință să se ridice din nou la orizont și ar aduce destinderea mult dorită în relațiile dintre state.

S. LAZAR

DE PE

Pe scurt

● Recent, Paulo de Torso, deputat și primar al orașului Brasilia a declarat că „Brazilia va continua să sprijine dreptul Cubei de a-și hotărî singură soarta”. El a elogiat reforma agrară din Cuba și a subliniat că în această țară „s-a făcut pentru adevăratul panamericanism mai mult decît a făcut Organizația Statelor Americane de cînd există ea”.

● Vorbind despre practicile din industria producătoare de medicamente din S.U.A., senatorul american Estes Kefauver arată că în S.U.A. „prețurile medicamentelor sînt în general iraționale și excesiv de mari. Ele sînt iraționale în comparație cu prețul de cost, cu profiturile și cu prețurile din alte țări”.

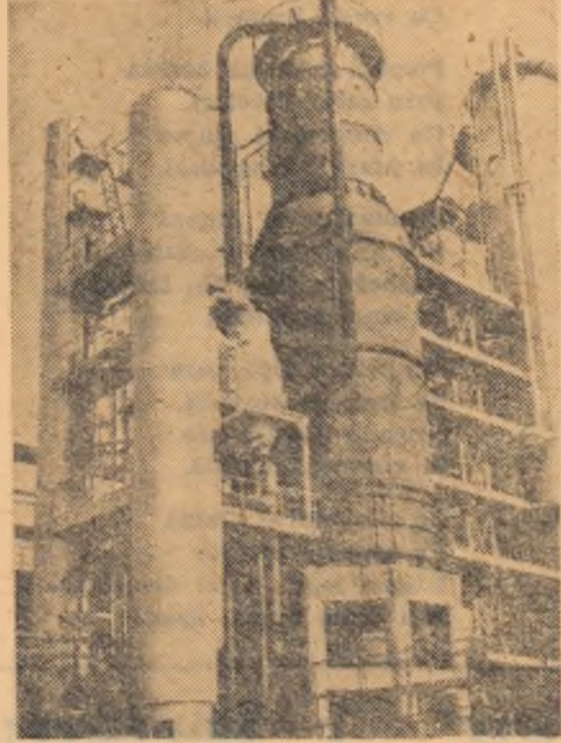
Kefauver a criticat reclama „adesea înșelătoare”, profiturile excesive și monopolul asupra patentelor și licențelor în industria medicamentelor în S.U.A.

● În ultimul timp în Danemarca a avut loc o nouă majorare de prețuri. Ziarele s-au scumpit cu aproximativ 10 la sută. S-a urcat prețul medicamentelor care sînt și așa foarte scumpe. Chiriile au crescut și ele. Au sporit de asemenea cu 10—25 la sută prețurile la unele produse alimentare.

DIN ȚĂRILE SURORI

Dintr-o țară agrară, Republica Populară Bulgaria se transformă tot mai mult într-o țară industrial-agrară. Iată una din uzinele construite în anii puterii populare. E uzina de sodă caustică de lângă orașul Devnea, regiunea Tirnovo

Industria chimică a R. S. Cehoslovace cunoaște o mare dezvoltare. În fotografia de alături: rafinăria de pe lângă uzinele chimice „Slovnal” din Bratislava (R. S. Cehoslovacă)

Copiii aceștia din satul Hung-Dao (R. D. Vietnam), ai căror părinți au suferit din greu crunta și nemiloasă exploatare a colonialiștilor francezi, au acum o copilărie fericită. Ei pot să învețe la școlile cele mai înalte

Viața grea a țăranilor din Venezuela

În afara Cunei, unde revoluția a smuls pămîntul din mîinile exploatatorilor și a înfăptuit o reformă agrară largă, în celelalte țări ale Americii Latine masele țărănești suferă de o „foame” cronică de pămînt, se zbat în mizerie și sărăcie lucie.

Iată, de pildă, Venezuela! Ziarul „El Compensino” organul Federației țăranilor din Venezuela scrie că după ultimul recensămînt agricol (din 1960), în această țară există 25.000.000 ha de pămînturi cultivabile. Din acestea, însă, 22.000.000 ha se găsesc în mîinile a 7.000 de mari proprietari străini și băștinași și

numai 3.000.000 ha aparțin unui număr de 700.000 de țărani. De fapt, însă, politica acaparatoare a moșierilor a adus în stare de faliment sute de mii de țărani, așa că, numai în statistică, adică pe hîrtie, țăranii posedă 3 milioane hectare de pămînt. În realitate, din cei 700.000 de țărani trecuți în recensămînt ca posesori de pămînt, doar 168.004 mai au în stăpînire loturi de teren (543.599 ha). Împrumuturile cămătărești date de băncile agricole precum și alungarea țăranilor de pe pămînturile lor de către moșieri, au redus simțitor mica proprietate agricolă în satele din

Venezuela. Astfel că sute de mii de țărani trecuți în recensămînt ca mici proprietari de pămînt sînt în fond dijmași pe latifundiile marilor moșieri. Dijma este un mijloc puternic, în mîinile moșierilor, de jefuire și exploatare a țăranilor.

Masele țărănești luptă cu dîrzenie pentru schimbarea acestui silnic sistem financiar. Din 1945 și pînă în 1958 în șase provincii din Venezuela au avut loc 12 răscoale țărănești locale. În 1959 a luat ființă „Mișcarea națională pentru reforma agrară”, organizație largă ce cuprinde toate elementele progresiste ale țării. Conducătorul acestei organizații este deputatul Sovanio da Paz. Împreună cu „Federația națională a țăranilor”, organizația „Mișcarea națională pentru reforma agrară” militază pentru transformări progresiste în satele din Venezuela. De două ori pe an sînt organizate, timp de o săptămînă, marșuri ale țăranilor spre centrele regionale unde sînt înminate listele sătenilor fără pămînt. Au loc periodice acțiuni de protest pe scară națională la care participă milioane de oameni.

În decembrie 1960 au avut loc un șir de acțiuni țărănești extrem de combative. Masele muncitoare de la sate au luat cu asalt conacurile moșierești, punînd pe fugă trupele de jandarmi trimise pentru represalii. Alarmat, guvernul a fost silit să accepte, în trei provin-

cii, parcelarea unor latifundii și organizarea unor cooperative agricole țărănești. Primul succes concret a dus la o intensificare a luptei. În primele luni ale acestui an acțiunile țăranilor pentru reforma agrară au luat amploare. Nici un fel de represalii n-au putut curma avîntul luptei. Actualmente „deși au avut loc o serie de ciocniri sîngeroase între jandarmi și țărani, în mai toate provinciile țării masele muncitoare de la sate intensifică lupta” (Prensa Latina). La 1 Mai, la Caracas s-au adunat 10.000 de țărani din întreaga țară; ei au manifestat pentru refor-

ma agrară, pentru scoaterea satelor din mizeria seculară. În fața creșterii nestăvilită a mișcării populare pentru abolirea sistemului funciar nedrept existent în Venezuela, parlamentul a fost silit să ia în discuție un proiect de lege „pentru îmbunătățirea împărțirii pămînturilor națiunii”. Aceasta este „o victorie de mare importanță a luptei noastre — a spus Manuel Irtaza, fruntaș al Federației naționale a țăranilor. Noi vom continua lupta pentru a determina schimbările impuse de epoca pe care o trăim”.

P. TĂTARU

În statele din sudul S.U.A., rasiștii își continuă acțiunile împotriva negrilor. Numeroși negri sînt maltratați cu cruzime sau sînt uciși de huliganii rasiști.

— Pe asta de ce l-o mai fi păzind?
— Să nu se atingă de vreun alb!

(Desen de N. CLAUDIU)

NOTĂ POLITICĂ

„Generalul Casimbo”

Cu vreo patru luni în urmă, îngîmblații belicoși de la Lisabona, anunțau cu surle și trîmbițe că îndată ce sezonul ploilor va lua sfîrșit în Angola, ei vor „liniști” spiritele. Sezonul ploilor s-a terminat încă de pe la începutul lui iunie. Trupele colonialiștilor, deși mult întărite între timp, suferă și acum numeroase înfrîngerii. Răscoala din nordul Angolei nu a fost înăbușită. Sînt chiar semne vizibile de intensificare a ei. Acum, războinicii de la Lisabona își pun speranțele în „generalul Casimbo”, cum îi zic cu ironie africanii vîntului uscat care începe să bată în mijlocul verii în Savana africană. Planul diabolic al colonialiștilor constă în aceea că, îndată ce acest vînt va începe să bată

și ierburile se vor usca, ei să incendieze ierburile și în felul acesta să scoată din luptă pe răsculați, care vor rămîne fără hrană și adăpost.

Colonialiștii portughezi mai pot săvîrși încă multe nelegiuiri în Angola. Ajuțați de partenerii lor din N.A.T.O. ei mai pot pustii cu napalm satele angoleze, pot organiza represalii împotriva locuitorilor pașnici și neînarmați, dar nici un general din lume n-a putut și nu va putea descoperi vreo formă de luptă care să înăbușe reușita mișcării de eliberare a unui popor. Și dacă „generalul Casimbo” va fi un aliat al colonialiștilor portughezi în actuala etapă a luptelor din Angola, el nu va putea salva însă de la pieire putredul și rusinosul sistem de înrobire colonială

L. SIMION

Brigada „DREPT LA ȚINTĂ”

Program dedicat colectivităților din comuna Bivolari, regiunea Iași

Prolog

Brigada noastră dragă
De fete și băieți
Colindă ziua-ntreagă
Ca veselii drumeți.

Pornim la drum acum
Prin satul Bivolari,
Cu cîntecul și gluma
În prag la gospodari.

Fruntașilor în muncă
Noi azi le-am pregătit
Buchet de flori din luncă
În cîntece-mpletit.

Iar pentru alții, care
Se lasă pe tînjeală,
Brigada noastră are
Și cite-o săpuneală.

Cu zimbetul și gluma
Vă spunem tuturor
Izbinzi mai mari de-acuma,
Și-n toate numai spor!

Bravo, VASILICĂ!

(Monolog)

Nu-i de loc ușor să fii responsabil al gazetei de perete. Și încă la noi, la colectiva „9 Mai”. Te duci frumuseț dimineața la brigadier să-ți spună care-l echipa cea mai bună în campania de recoltat, și-ți spune: „A treia, mai încapă vorbă?” Abia scrii materialul, pe apucate, și-n pauza de prînz i-l citești brigadierului. „Merg?” — îl întrebi. „Merg — face el de colo, da’ și echipa a doua merge strună, așa că scrie și despre ea ceva”. După ce ai scris și despre ea, seara abia aștepti să vină brigadierul. Vine, citește și grăiește: „Bun articolul, da’ și echipa a IV-a e bună. Să scrii și despre ea, mai încapă vorbă?” „Nu mai încapă vorbă, zic eu, da’ nici pe hîrtie nu mai încapă”.

„Nu-i nimic, zice, tot supărări de-astea să ai”. Nici n-am pus bine articolul la gazetă, că vine la mine celălalt brigadier și-mi zice: „Ascultă, tovarășe, documentează-te cum trebuie. Ce adică, în brigada noastră nu-s frunțași?” „Să fie să fie și la gazetă. Uite, scrie un articol fulger despre bădița Vasile, fruntașul frunțașilor la recoltat. Scrie-l scurt și cuprin-

zător, în două cuvinte, să-l vadă toți, dintr-o ochire”. L-am scris în trei cuvinte: „Bravo, nea Vasilică!”

Nici n-apuc bine să-l pun la gazetă, că-l și zăresc pe nea Vasile Rusu și cînd să-l felicitez, că doar despre el scrisesem, îmi luă vorba din gură: „Bine-ai făcut, zice, că l-ai evidențiat pe tizul meu, Vasile Crețu. Muncește cu sîrg și cu tragere de inimă. Merită!” Pleacă nea Vasile Rusu și hop, Vasile Crețu. „Grozav, zice, îmi place! Ce-o să se mai bucure tizul meu, nea Vasile Andriucă! Aista, vericule, ori muncește, ori la loc comanda! Cîste lui! Merită!” Abia plecă nea Vasile Crețu, că mă și pomenii cu Vasile Andriucă. „Ei, așa mai zic și eu, spuse el. Dintr-un foc ai împușcat doi iepuri, adică vreau să zic că scriind despre Vasilică, l-ai pus pe amîndoi țizii mei dintr-odată: și pe Vasile Crețu și pe Vasile Rusu. Merită. Cînd pun ei umărul la o treabă, apai se cunoaște! Lucru de calitate, ce mai!”

Apoi hop că vine și brigadierul: „În sfîrșit, zice, ai făcut o treabă ca lumea: dintr-un condei ai scris despre toți trei...”

COLECȚIONARUL

Brigadierului zootehnic Costică Neagu care a reușit să obțină în medie peste 2.000 litri lapte pe cap de vacă furajată.

Orice om, se poate spune,
Are cite-o pasiune:
Și la noi, la Bivolari,
E un colecționar
De broșuri, dicționare,
Cărți, reviste și ziare
Căci, de cînd e-n colectiv
Este cititor activ.
În răgazuri de hodină
Peste zi sau după cină
Scrie-ntr-una și citește
Pină hăt, tîrziu în noapte.
Vadile ce le-ngrijește
Au ajuns... fîntini cu lapte.
Și, tratate „ca la carte”.
Sînt pretențioase foarte:
Vor siloz pe săturate
Și la vreme adăpate,
La sîesta... rumegată
Vor tăcerca-asigurată
Și solicită plimbare
După ceas și după... so
Dornice de bunătați
Și mai fac și... greutăți.
Auzi: vechile șiștare
Cică-s neincăpătoare
Și-acum o cisternă vor
Pe potrivă dumnealor.
Dar, să nu le fie frică —
Sigur vor primi-o-n dar:
Nu degeaba, nea Costică,
Este... colecționar.

TRATAMENTE... F. URGENTE!

Acțiunea se petrece în cabinetul tinărului doctor Vasile Gradinaru, venit la Bivolari de curînd. E îndrăgostit de meseria lui, dar și de munca culturală. Cîntă și dansează, scrie texte și dirijează corul. Toată lumea îl stimează!

În cabinetul doctorului intră un pacient. Să-i zicem Mihai sau Vasile, Marin sau Ilie. Indiferent care, că fiecare e dornic de cite-o serbare și... sătul de așteptare:

Doctorul (îl consultă): — Zi 33

Pacientul: — Zic orice, numai numărul aista nu-l zic. Nu de alta, da-mi aduce aminte că-n comuna noastră sînt 33 de cadre didactice și unele din ele n-au mai dat pe la cîmin de nu mai țin minte. De-aia, de o lună jumate... nu-l activitate. Da’ parcă unii salariați

tru partea corală, n-am ureche muzicală...

Doctorul: — Diagnostic: e-un defect cam suspect. Ca tratament ales fă injecții cît mai des cu... „penicilinteres”.

Bujoreanu Maria: — Eu sînt soră la spital. La cîminul cultural merg mereu cînd este... bal!

Doctorul: — Ce să-ți spui? Soră cu experiență la spital și-n... neglijență, singură diagnosticul poți să ți-l pui.

Dumitru Teodorescu: — Sînt la sfat salariat. Voce am. Cînt foarte bine. Cînt mereu, dar... pentru mine! Nu e bine?

Doctorul: — Diagnostic: (rog mă iartă), egoism nu-nseamnă artă. Boala dumitale pare să fie „comoditatomanie”. Tratament: pilule cu ardei și cu muștar. Dacă nu găsiți destule, vă servim și prin ziar!

Prezentatorul: — Brigada în tolbă are îndeajuns piper și sare pentru toți cei de mai sus. Miine ce-or avea de spus?

din comună nu tot la fel? Da’ uite că vorbim de dîșii și dîșii au și venit la consultație.

Doctorul (către soră): — Să între fiecare pe rînd și să se prezinte publicului spectator.

Ghervan Ortansa: — Eu sînt foarte ocupată și nu-s cea mai indicată. În plus sînt și gospodină și n-am clipă de hodină.

Doctorul: — E drept, dar... uiți că mai ai și salariu. Boala-i gravă: nepăsare. Nu vă temeți, că leac are Tratament: cite-o critică bună de două, trei ori pe săptămînă.

Safta și Nicolae Ojoc: — Noi nu sîntem dirijori, scriitori sau dansatori. Sîntem doar învățători care-și vîd de treaba lor.

Doctorul: — Diagnostic: delăsare. Dacă vrei cît mai urgent să fiți vindecați, vă indic ca tratament să munciți, să cîntați și să dansați, c-altfel vă... anchilozați!

Albișteanu Maria: — Eu, pen-

De la lume adunate... ...și pe scenă prezentate

Învățătorul Ion Urmă din satul Tabăra, comuna Bivolari, muncește cu sîrg la cîmin.

Privindu-l cum muncește avîntat,
Un gînd ca sfredelul mă scurmă:
De ce colegii lui din sat
Nu merg pe urmele... lui Urmă?

Brigăzii 1 de la g.a.c. „9 Mai”
frunțașă în muncă.

Toți membrii tăi cu sîrg dau zor
Și-n urmă nu vor să rămii;
Țin ca brigada-nții a lor
Să fie tot pe... locu-năi.

Colectiviștii din Bivolari au obținut însemnate producții de grîu în medie la hectar.

Fiecare înțelese
Cum veni belșugu-n casă;
Semănînd semințe-alese
Și recolta e... aleasă.

În șfichiul brigăzii

(Parodie)

Orologiul sună ora opt jumate
La gospodărie oare cine bate?
Eu, Mihai Andriucă, fiul tău iubit,
Eu, și de pe uliți mă-ntorc... cherchelit.
Tare crudă-mi fuse soarta de-astă dată,
Am plecat oleacă și-am făcut-o... lată.
Ci deschide-odată, vremea stă a ploate,
Capul rău mă doare, mîinile se-nmoaie...
— Ce vorbești, străine? Mihăiță-al meu
Nu umblă pe uliți așa teleleu,
De ești tu acela, nu-ți sînt mamă eu!
Du-te-acum la arii, treieră de zor,
Și să-ți fie munca bună și cu spor!

Andriucă se-ndreaptă către cîmp încet,
Dar în cale dete iarăși de... bufet:
— Bufetele dragă, bine te-am găsit...
...Însă noi, pe scenă grabnic l-am poftit!
Cică ametește și-o să-l deochiați
Prea pieziș la dînsul dacă vă uitați.

Pagină redactată de PETRE POPA. Desene de NIC. NICOLAESCU